

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MACIEJ SZPUNAR
prednesené 16. marca 2016¹

Vec C-484/14

**Tobias Mc Fadden
proti
Sony Music Entertainment Germany GmbH**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Landgericht München I (Krajinský súd Mníchov I, Nemecko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Voľný pohyb služieb informačnej spoločnosti — Smernica 2000/31/ES — Článok 2 písm. a) a b) — Pojem ‚služba informačnej spoločnosti‘ — Pojem ‚poskytovateľ‘ — Služba hospodárskej povahy — Článok 12 — Obmedzenie zodpovednosti poskytovateľa služieb púheho kanála (‚mere conduit‘) — Článok 15 — Vyňatie zo všeobecnej povinnosti monitorovania — Podnikateľ, ktorý bezplatne sprístupňuje verejnosti miestnu bezdrôtovú sieť s prístupom k internetu — Porušenie autorského práva a s ním súvisiacich práv tretím užívateľom — Súdny príkaz ukladajúci povinnosť zabezpečiť internetové pripojenie heslom“

I – Úvod

1. Poskytuje podnikateľ, ktorý v rámci svojich činností prevádzkuje miestnu, verejnosti prístupnú a bezplatnú bezdrôtovú sieť s prístupom k internetu (ďalej len „wifi sieť“)², službu informačnej spoločnosti v zmysle smernice 2000/31/ES³? Do akej miery je jeho zodpovednosť obmedzená z dôvodu porušenia autorského práva zo strany tretích užívateľov? Môže byť taký prevádzkovateľ verejnej wifi siete nútený na základe súdneho príkazu zabezpečiť pripojenie k svojej sieti heslom?

2. Tieto otázky načrtávajú problematiku, o akú ide v spore medzi pánom Mc Faddenom a spoločnosťou Sony Music Entertainment Germany GmbH (ďalej len „Sony Music“), v oblasti žalôb o určenie zodpovednosti za škodu a návrhov na vydanie súdneho príkazu vo vzťahu k poskytnutiu verejnej wifi siete prevádzkovanvej pánom McFaddenom na účely sťahovania hudobného diela chráneného autorským právom.

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Výraz „wifi“, ktorý sa stal všeobecným výrazom na označenie bezdrôtovej siete, je značkou (wifi), ktorá odkazuje na najrozšírenejšiu normu bezdrôtovej siete. Všeobecný výraz, ktorý označuje akýkoľvek druh bezdrôtovej siete, je „WLAN“ (Wireless local area network).

3 — Smernica 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) (Ú. v. ES L 178, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399).

II – Právny rámec

A – Právo Únie

1. Právna úprava týkajúca sa služieb informačnej spoločnosti

3. Cieľom smernice 2000/31 je so zreteľom na jej odôvodnenie 40 okrem iného zosúladiť právne predpisy týkajúce sa zodpovednosti poskytovateľov služieb, ktorí pôsobia ako sprostredkovatelia, s cieľom umožniť hladké fungovanie jednotného trhu so službami informačnej spoločnosti.

4. Článok 2 smernice 2000/31 s názvom „Definície“ stanovuje:

„Na účely tejto smernice majú nasledujúce výrazy uvedený význam:

a) ‚služby informačnej spoločnosti‘: služby v zmysle článku 1 ods. 2 smernice 98/34/ES^[4], zmenenej a doplnenej smernicou 98/48/ES^[5];

b) ‚poskytovateľ služieb‘: každá fyzická alebo právnická osoba, ktorá poskytuje služby informačnej spoločnosti;

...“

5. Tri kategórie sprostredkujúcich služieb sú uvedené v článkoch 12, 13 a 14 smernice 2000/31, a to púhy kanál („mere conduit“), ukladanie informácií v pamäti („caching“) a uloženie informácií na hostiteľskom počítači („hosting“).

6. Článok 12 smernice 2000/31 nazvaný „Mere conduit“ („Púhy kanál“) stanovuje:

„1. Ak poskytovaná služba informačnej spoločnosti pozostáva z prenosu informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby, prostredníctvom komunikačnej siete alebo z poskytnutia prístupu do komunikačnej siete, musia členské štáty zabezpečiť, aby poskytovateľ služby nebol zodpovedný za prenášané informácie za podmienky, že poskytovateľ:

(a) neinicuje prenos (nedal podnet na začatie prenosu);

(b) nevyberá príjemcu prenosu; a

(c) nevyberá ani neupravuje informácie, ktoré sú prenášané.

...

3. Tento článok nemá vplyv na možnosť, aby súd alebo správny orgán požiadal poskytovateľa služieb, v súlade s právnymi systémami členských štátov, aby ukončil alebo predchádzal porušovaniu predpisov.“

4 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 22. júna 1998 o postupe pri poskytovaní informácií v oblasti noriem a technických predpisov (Ú. v. ES L 204, s. 37; Mim. vyd. 13/020, s. 337).

5 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 20. júla 1998, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 98/34 (Ú. v. ES L 217, s. 18; Mim. vyd. 13/021, s. 8).

7. Článok 15 smernice 2000/31, nazvaný „Žiadna všeobecná povinnosť monitorovať [Neexistencia všeobecnej povinnosti monitorovať – *neoficiálny preklad*]“, stanovuje:

„Členské štáty neuložia poskytovateľom všeobecnú povinnosť pri poskytovaní služieb, na ktoré sa vzťahujú články 12, 13 a 14, aby monitorovali informácie, ktoré prenášajú alebo ktoré uložili, ani všeobecnú povinnosť aktívne zisťovať skutočnosti alebo okolnosti, ktoré by naznačovali, že ide o nezákonnú činnosť.“

2. Právna úprava týkajúca sa ochrany duševného vlastníctva

8. Článok 8 smernice 2001/29/ES⁶, nazvaný „Sankcie a opravné prostriedky“, vo svojom odseku 3 stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby nositelia práv mali možnosť žiadať o súdny zákaz proti sprostredkovateľom, ktorých služby využívajú tretie strany na porušovanie autorského práva alebo s ním súvisiaceho práva.“

9. V podstate totožné ustanovenie, pokiaľ ide všeobecne o porušenie práva duševného vlastníctva, je obsiahnuté v článku 11 tretej vete smernice 2004/48/ES⁷, nazvanom „Súdne príkazy“. V súlade s odôvodnením 23 nie je touto smernicou dotknutý článok 8 ods. 3 smernice 2001/29, ktorý stanovuje už vysoký stupeň harmonizácie v súvislosti s porušovaním autorského práva a s ním súvisiacich práv.

10. Článok 3 smernice 2004/48, nazvaný „Všeobecná povinnosť“, stanovuje:

„1. Členské štáty stanovujú opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy potrebné na zabezpečenie vymožitelnosti práv duševného vlastníctva, ktorých sa týka táto smernica. Tieto opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy musia byť spravodlivé a nestranné a nesmú byť zbytočne zložité alebo nákladné alebo mať za následok príliš dlhé lehoty alebo neoprávnené prietahy.

2. Tieto opatrenia a prostriedky nápravy okrem toho budú účinné, primerané a odrádzajúce a budú sa uplatňovať tak, aby sa zabránilo vytváraniu prekážok legitímneho obchodu a aby sa zabezpečila ochrana pred ich zneužívaním.“

B – *Nemecké právo*

1. Právne predpisy, ktorými sa preberá smernica 2000/31

11. Články 12 až 15 smernice 2000/31 boli do nemeckého práva prebraté paragrafmi 7 až 10 Telemediengesetz (zákon o mediálnych službách; ďalej len „TMG“)⁸.

6 — Smernica 2001/29/ES Európskeho parlamentu a Rady z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230).

7 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 157, s. 45; Mim. vyd. 17/002, s. 32).

8 — Zákon z 26. februára 2007 (BGBl. I, s. 179) v znení zákona z 31. marca 2010 (BGBl. I, s. 692).

2. Právne predpisy týkajúce sa ochrany autorského práva a s ním súvisiacich práv

12. § 97 Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz (zákon o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom; ďalej len „UrhG“)⁹ stanovuje:

„1. Voči tomu, kto protiprávne poruší autorské právo alebo iné právo chránené podľa tohto zákona, môže poškodený uplatňovať nárok na odstránenie porušenia a v prípade rizika jeho opakovania môže požiadať o vydanie príkazu na zdržanie sa konania. Nárok na zdržanie sa konania existuje aj v prípade, ak porušenie hrozí po prvý raz.

2. Kto sa porušenia dopustí úmyselne alebo z nedbanlivosti, je povinný nahradiť poškodenému škodu, ktorá mu tým vznikla...“

13. § 97a uvedeného zákona, v znení uplatniteľnom v čase výzvy v roku 2010, stanovoval:

„1. Poškodený má porušiteľa pred začatím súdneho konania vyzvať, aby sa zdržal konania, a poskytnúť mu príležitosť, aby spor ukončil splnením povinnosti zdržať sa konania, za ktorej porušenie mu hrozí primeraná zmluvná sankcia. Pokiaľ je výzva oprávnená, možno požadovať úhradu potrebných nákladov.

2. Úhrada potrebných nákladov za využitie služieb advokáta v prípade prvej výzvy sa v jednoduchých prípadoch s nepatrným porušením práva mimo obchodného styku obmedzuje na 100 eur.“

14. § 97a uvedeného zákona v platnom znení stanovuje:

„1. Poškodený má porušiteľa pred začatím súdneho konania vyzvať, aby sa zdržal konania, a poskytnúť mu príležitosť, aby spor skončil splnením povinnosti zdržať sa konania, za ktorej porušenie mu hrozí primeraná zmluvná sankcia.

...

3. Pokiaľ je výzva oprávnená... možno požadovať náhradu potrebných nákladov. ...

...“

3. Judikatúra

15. Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že zodpovednosť v prípade porušenia autorského práva alebo práva súvisiaceho s autorským právom môže byť v nemeckom právnom poriadku založená tak priamo („Täterhaftung“), ako aj nepriamo („Störerhaftung“).

16. Nemecké súdy vykladajú ustanovenie § 97 zákona o autorskom práve a právach príbuzných autorskému právu v tom zmysle, že zodpovednou v prípade porušenia môže byť osoba, ktorá bez toho, aby bola páchatelom alebo spolupáchatelom porušenia, k porušeniu nejakým spôsobom, úmyselne a dostatočne kauzálne prispela („Störer“).

⁹ — Zákon z 9. septembra 1965 (BGBl. I, s. 1273) v znení zákona z 1. októbra 2013 (BGBl. I, s. 3728).

17. V tomto ohľade Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) rozhodol v rozsudku z 12. mája 2010, Sommer unseres Lebens (I ZR 121/08), že súkromnú osobu prevádzkujúcu wifi sieť s prístupom k internetu možno kvalifikovať ako „Störer“ v prípade, ak svoju sieť nezabezpečila heslom, čím umožnila tretej osobe porušiť autorské právo alebo právo súvisiace s autorským právom. Podľa tohto rozsudku je primerané požadovať, aby taký prevádzkovateľ siete prijal zabezpečovacie opatrenia, akým je systém určenia totožnosti heslom.

III – Spor vo veci samej

18. Žalobca v konaní vo veci samej prevádzkuje živnosť, v rámci ktorej predáva a prenajíma osvetlenie a ozvučenie na podujatia rôzneho druhu.

19. Je majiteľom internetového pripojenia, ktoré prevádzkuje prostredníctvom wifi siete. Cez toto internetové pripojenie sa 4. septembra 2010 neoprávnene poskytlo na stiahnutie hudobné dielo.

20. Producentom zvukového záznamu a vlastníkom práv k tomuto dielu je spoločnosť Sony Music. Listom z 29. októbra 2010 Sony Music zaslala pánovi Mc Faddenovi list obsahujúci výzvu týkajúcu sa porušenia jej práv.

21. Ako vyplýva z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, pán Mc Fadden v tejto súvislosti tvrdí, že v rámci svojej živnosti prevádzkoval wifi sieť prístupnú pre ľubovoľný počet užívateľov, ktorú nekontroloval. Svoju wifi sieť vedome nechránil heslom, aby verejnosti umožnil prístup k internetu. Pán Mc Fadden uvádza, že sa nedopustil údajného porušenia, ale nemôže vylúčiť, že sa porušenia dopustil niektorý z užívateľov jeho siete.

22. V nadväznosti na uvedenú výzvu podal pán Mc Fadden na vnútroštátny súd negatívnu určovaciu žalobu („negative Feststellungsklage“). Sony Music podala vzájomnú žalobu o uloženie povinnosti zdržať sa konania a žalobu o náhradu škody.

23. Rozsudkom pre zmeškanie zo 16. januára 2014 vnútroštátny súd zamietol žalobu pána Mc Faddena a vyhovel vzájomnej žalobe, pričom pánovi Mc Faddenovi prikázal zdržať sa konania z dôvodu priamej zodpovednosti za predmetné porušenie a uložil mu povinnosť nahradiť škodu a náklady spojené s výzvou, ako aj trovy konania.

24. Pán Mc Fadden podal odpor proti tomuto rozsudku vydanému pre zmeškanie. Okrem iného tvrdil, že jeho zodpovednosť bola vylúčená na základe ustanovení nemeckého práva, ktorými sa prebral článok 12 ods. 1 smernice 2000/31.

25. V rámci konania o odpore Sony Music navrhla potvrdiť rozsudok vydaný pre zmeškanie a subsidiárne vydať súdny príkaz a uložiť pánovi Mc Faddenovi povinnosť nahradiť škodu a náklady spojené s výzvou na základe jeho nepriamej zodpovednosti („Störerhaftung“).

26. Vnútroštátny súd uvádza, že v tomto štádiu sa nedomnieva, že by bol pán Mc Fadden priamo zodpovedný, ale zvažuje určenie jeho nepriamej zodpovednosti („Störerhaftung“) z dôvodu, že jeho wifi sieť nebola zabezpečená.

27. V tomto ohľade vnútroštátny súd uvádza, že sa prikláňa k analogickému uplatneniu rozsudku Bundesgerichtshof z 12. mája 2010, Sommer unseres Lebens (I ZR 121/08), pričom sa domnieva, že hoci sa tento rozsudok týkal súkromných osôb, platí tým viac v prípade živnostníka, ktorý prevádzkuje verejnosti prístupnú wifi sieť. Podľa vnútroštátneho súdu by však určenie zodpovednosti z tohto dôvodu bolo vylúčené, ak by sa na skutkové okolnosti sporu vo veci samej vzťahoval článok 12 ods. 1 smernice 2000/31, prebratý do nemeckého práva ustanovením § 8 ods. 1 TMG (zákon o mediálnych službách) z 26. februára 2007 v znení zákona z 31. marca 2010.

IV – Prejudiciálne otázky a konanie pred Súdny dvorom

28. Za týchto okolností Landgericht München I (Krajinský súd Mníchov I) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

- „1. Má sa článok 12 ods. 1... smernice [2000/31] v spojení s článkom 2 písm. a) [tejto smernice] a v spojení s článkom 1 bodom 2 smernice 98/34/ES v znení smernice [98/34], zmenenej a doplnenej smernicou [98/48], vykladať v tom zmysle, že formulácia ‚sa bežne poskytuje za odmenu‘ znamená, že vnútroštátny súd musí určiť, či
 - a) osoba, ktorá je konkrétne dotknutá a odvoláva sa na postavenie poskytovateľa služieb, poskytuje túto konkrétnu službu bežne za odmenu, alebo
 - b) či vôbec na trhu existujú poskytovatelia, ktorí túto alebo porovnateľnú službu poskytujú za odmenu, alebo
 - c) sa väčšina týchto alebo porovnateľných služieb poskytuje za odmenu?
2. Má sa článok 12 ods. 1... smernice [2000/31] vykladať v tom zmysle, že formulácia ‚poskytovanie prístupu do komunikačnej siete‘ znamená, že z hľadiska poskytovania v súlade so smernicou je dôležité iba to, že výsledkom je poskytovanie prístupu do komunikačnej siete (napríklad k internetu)?
3. Má sa článok 12 ods. 1... smernice [2000/31] v spojení s článkom 2 písm. b) tejto smernice vykladať v tom zmysle, že na ‚poskytovanie‘ v zmysle [uvedeného článku 2 písm. b)] smernice o elektronickom obchode postačuje, keď sa služba informačnej spoločnosti dá k dispozícii výlučne vecne, v konkrétnom prípade sa teda sprístupní otvorená sieť WLAN, alebo je okrem toho potrebná napr. aj ‚reklama‘?
4. Má sa článok 12 ods. 1... smernice [2000/31] vykladať v tom zmysle, že formulácia ‚nebol zodpovedný za prenášané informácie‘ znamená, že prípadné nároky na zdržanie sa konania, náhradu škody, vyplatenie náhrady nákladov na výzvu a súdnych poplatkov osoby, ktorá bola poškodená v dôsledku porušenia autorského práva, voči poskytovateľovi prístupu sú v zásade vylúčené alebo v každom prípade vylúčené, pokiaľ ide o prvé zistené porušenie autorského práva?
5. Má sa článok 12 ods. 1... smernice [2000/31] v spojení s článkom 12 ods. 3 tejto smernice vykladať v tom zmysle, že členské štáty nesmú vnútroštátnym súdom povoliť, aby v konaní vo veci samej proti poskytovateľovi prístupu vydali príkaz, podľa ktorého je on do budúcnosti povinný zdržať sa konania, ktorým tretím osobám umožní, aby sa prostredníctvom konkrétneho pripojenia na internet cez internetové stránky so vzájomnou výmenou súborov poskytlo na elektronické vyžiadanie dielo chránené autorským právom?
6. Má sa článok 12 ods. 1... smernice [2000/31] vykladať v tom zmysle, že za okolností konania vo veci samej treba na nárok na zdržanie sa konania adekvátne uplatniť článok 14 ods. 1 písm. b) [tejto smernice]?
7. Má sa článok 12 ods. 1... smernice [2000/31] v spojení s článkom 2 písm. b) [tejto smernice] vykladať v tom zmysle, že požiadavky na poskytovateľa služieb sa vyčerpávajú tým, že poskytovateľom služieb je každá fyzická alebo právnická osoba, ktorá poskytuje službu informačnej spoločnosti?
8. V prípade zápornej odpovede na [siedmu] otázku: Aké dodatočné požiadavky treba v rámci výkladu článku 2 písm. b) smernice [2000/31] klásť na poskytovateľa služieb?

9. a) Má sa článok 12 ods. 1... smernice [2000/31] s ohľadom na existujúcu ochranu duševného vlastníctva podľa základných práv, ktorá vyplýva z vlastníckeho práva (článok 17 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie) [ďalej len ‚Charta‘]), ako aj na úpravu ochrany duševného vlastníctva [v smerniciach 2001/29/ES a 2004/48], ako aj s ohľadom na slobodný prístup k informáciám a základnú slobodu podnikania zakotvenú na úrovni Únie (článok 16 [Charty]), vykladať v tom zmysle, že nebráni rozhodnutiu vnútroštátneho súdu v konaní vo veci samej, keď v tomto rozhodnutí uloží poskytovateľovi prístupu, pod hrozbou pokuty, povinnosť, aby sa v budúcnosti zdržal toho, že v budúcnosti tretej osobe umožní, aby sa prostredníctvom konkrétneho pripojenia na internet cez internetové stránky so vzájomnou výmenou súborov poskytlo na elektronické vyžiadanie dielo chránené autorským právom alebo jeho časti, a bude na rozhodnutí poskytovateľa prístupu, aké technické opatrenia konkrétne použije, aby toto nariadenie splnil?
- b) Platí uvedené aj vtedy, keď poskytovateľ prístupu môže súdny zákaz fakticky splniť len tak, že vypne internetové pripojenie alebo ho zabezpečí heslom alebo v celej komunikácii, ktorá ním prechádza, kontroluje, či sa určité dielo chránené autorským právom znovu protiprávne poskytuje, pričom je to nepochybné od začiatku a nepreukáže sa to až v rámci núteného výkonu príkazu alebo uloženia sankcií?“

29. Rozhodnutie vnútroštátneho súdu z 18. septembra 2014 bolo doručené do podateľne Súdneho dvora 3. novembra 2014. Účastníci konania vo veci samej, poľská vláda a Európska komisia predložili písomné pripomienky.

30. Účastníci konania vo veci samej a Komisia sa tiež zúčastnili na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 9. decembra 2015.

V – Analýza

31. Prejudiciálne otázky možno rozdeliť do dvoch skupín podľa nadnesenej problematiky.

32. Vnútroštátny súd sa svojou prvou až treťou otázkou usiluje zistiť, či živnostník takého typu, o aký ide v prejednávanej veci, ktorý v rámci svojich činností prevádzkuje verejnú a bezplatnú wifi sieť, patrí do pôsobnosti článku 12 smernice 2000/31.

33. Okrem toho v prípade, že by sa uplatnil článok 12 smernice 2000/31, vnútroštátny súd žiada Súdny dvor prostredníctvom štvrtej až deviatej otázky o výklad obmedzenia zodpovednosti sprostredkovateľa služieb stanoveného týmto ustanovením.

A – O rozsahu pôsobnosti článku 12 smernice 2000/31

34. Svojimi prvými tromi otázkami sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má živnostník, ktorý v rámci svojich činností prevádzkuje verejnú a bezplatnú wifi sieť, považovať za poskytovateľa služby, ktorá spočíva v poskytovaní prístupu do komunikačnej siete v zmysle článku 12 ods. 1 smernice 2000/31.

35. Vnútroštátny súd predkladá v tomto ohľade dve otázky, ktoré sa týkajú jednak hospodárskej povahy tejto služby a jednak skutočnosti, že prevádzkovateľ wifi siete môže túto sieť iba sprístupňovať verejnosti, pričom nemusí výslovne vystupovať voči prípadným užívateľom ako poskytovateľ služieb.

1. Služba „hospodárskej povahy“ (prvá otázka)

36. Pokiaľ ide o pojem „služba“, článok 2 písm. a) smernice 2000/31 odkazuje na článok 1 ods. 2 smernice 98/34¹⁰, ktorého predmetom je „každá služba poskytovaná informačnou spoločnosťou, t. j. každá služba, ktorá sa bežne poskytuje za odmenu, na diaľku, elektronickým spôsobom a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb“.

37. Podmienka, že sa predmetná služba musí poskytovať „bežne za odmenu“, bola prebratá z článku 57 ZFEÚ a odzrkadľuje úvahu ustálenú v judikatúre, podľa ktorej sa ustanovenia Zmluvy o fungovaní EÚ týkajúce sa vnútorného trhu vzťahujú len na služby hospodárskej povahy.¹¹

38. Podľa ustálenej judikatúry treba pojmy „hospodárska činnosť“ a „poskytovanie služieb“ v kontexte vnútorného trhu vykladať široko.¹²

39. V tomto ohľade sa vnútroštátny súd zamýšľa nad otázkou hospodárskej povahy dotknutého plnenia, pričom uvádza, že podľa neho je poskytovanie prístupu k internetu, hoci aj v bezplatnej forme, hospodárskou činnosťou, pretože poskytnutie takéhoto prístupu spravidla predstavuje plnenie poskytované za odmenu.

40. Podotýkam, že ako už uviedol vnútroštátny súd a okrem spoločnosti Sony Music to uviedla aj väčšina účastníkov konania a zúčastnených strán, poskytovanie prístupu k internetu spravidla predstavuje hospodársku činnosť. Toto zistenie sa vzťahuje aj na poskytovanie takéhoto prístupu prostredníctvom wifi siete.

41. Podľa môjho názoru ak hospodársky subjekt ponúka takýto prístup verejnosti v rámci svojich činností, aj keď v bezplatnej forme, poskytuje službu hospodárskej povahy, hoci len doplnkovo, vo vzťahu k svojej hlavnej činnosti.

42. Samotné prevádzkovanie wifi siete prístupnej verejnosti je spolu s inou hospodárskou činnosťou nevyhnutne súčasťou hospodárskeho kontextu.

43. V tomto ohľade môže prístup do internetu predstavovať formu marketingu, ktorá umožňuje prilákať zákazníkov a udržať si ich. Keďže prispieva k výkonu hlavnej činnosti, nie je skutočnosť, že poskytovateľ služieb nie je priamo odmeňovaný príjemcami služieb, určujúca. V súlade s ustálenou judikatúrou nevyžaduje podmienka hospodárskej odplaty uvedená v článku 57 ZFEÚ, aby bola služba platená priamo tými, ktorí z nej majú prospech.¹³

44. Argument, ktorým Sony Music spochybňuje skutočnosť, že ide o službu „bežne“ poskytovanú za odmenu, nie je podľa mňa presvedčivý.

45. Prístup k internetu síce často ponúka hotel alebo bar v bezplatnej forme. Táto skutočnosť však nijako nevyklučuje konštatovanie, že dotknuté plnenia sprevádza hospodárska odplata zahrnutá do ceny iných služieb.

10 — Zmenený a doplnený smernicou 98/48. Vymedzenie tohto pojmu je prebraté v článku 1 ods. 1 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/1535 z 9. septembra 2015, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických predpisov a pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti (Ú. v. EÚ. L 241, s. 1), ktorou sa zrušila smernica 98/34.

11 — Rozsudky Smits a Peerbooms (C-157/99, EU:C:2001:404, bod 58), ako aj Humbel a Edel (263/86, EU:C:1988:451, bod 17).

12 — Rozsudok Deliège (C-51/96 a C-191/97, EU:C:2000:199, bod 52 a citovanú judikatúru).

13 — Pozri v tomto zmysle v súvislosti s prípadom služby poskytovania informácií online, bezplatného, ale financovaného z príjmov z reklám na internetovej stránke, rozsudok Papasavvas (C-291/13, EU:C:2014:2209, body 29 a 30, ako aj citovanú judikatúru). Z prác súvisiacich s prípravou smernice 2000/31 vyplýva, že sa takisto týka služieb neplatených príjemcami, pokiaľ sa poskytujú v rámci hospodárskej činnosti [pozri návrh smernice Európskeho parlamentu a Rady o niektorých právnych aspektoch elektronického obchodu na vnútornom trhu [KOM(1998) 586 v konečnom znení] (Ú. v. ES C 30, s. 4, a predovšetkým s. 15)].

46. Nevidím však dôvod, prečo by sa poskytovanie prístupu k internetu malo vo vzťahu k iným hospodárskym činnostiam vnímať odlišne.

47. V prejednávanej veci pán Mc Fadden v tejto súvislosti uvádza, že wifi sieť prevádzkoval pôvodne pod názvom „mcfadden.de“, aby upútal pozornosť zákazníkov susedných obchodov alebo okoloidúcich na svoj podnik, ktorý sa špecializuje na svetelnú a zvukovú techniku, a podnietil ich k tomu, aby navštívili jeho obchod alebo jeho webovú stránku.

48. Podľa môjho názoru k poskytovaniu prístupu k internetu dochádza za týchto okolností v hospodárskom kontexte, aj keď je bezodplatné.

49. Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu navyše vyplýva, že hoci približne v čase, keď nastali skutkové okolnosti sporu vo veci samej, pán Mc Fadden pravdepodobne zmenil názov svojej wifi siete na „Freiheitstattangst.de“ („sloboda namiesto strachu“), aby prejavil svoju podporu boju proti štátnemu dohľadu nad internetom, samotná táto okolnosť nemá vplyv na kvalifikáciu tejto činnosti ako „hospodárskej“ činnosti. Zmenu názvu wifi siete nepovažujem za rozhodujúcu, pokiaľ ide v každom prípade o sieť prevádzkovanú v obchodnej prevádzke pána Mc Faddena.

50. Na druhej strane, keďže pán Mc Fadden prevádzkoval verejne prístupnú wifi sieť v rámci svojho podnikania, netreba skúmať, či by takáto činnosť prevádzkovania siete mohla patriť do pôsobnosti smernice 2000/31 aj v prípade, že je zbavená akéhokoľvek iného hospodárskeho kontextu.¹⁴

2. Služba spočívajúca v „poskytnutí“ prístupu do siete (druhá a tretia otázka)

51. Pojem „služba informačnej spoločnosti“ znamená podľa článku 12 ods. 1 smernice 2000/31 akúkoľvek hospodársku činnosť, ktorá spočíva v poskytnutí prístupu do komunikačnej siete, čo zahŕňa prevádzkovanie verejnej wifi siete s prístupom k internetu.¹⁵

52. Podľa môjho názoru sloveso „poskytovať“ znamená len to, že dotknutá činnosť umožňuje prístup verejnosti do siete, pričom je súčasťou hospodárskeho kontextu.

53. Kvalifikácia danej činnosti ako „služby“ má totiž objektívnu povahu. Podľa môjho názoru nie je preto nutné, aby dotknutá osoba vystupovala voči verejnosti ako poskytovateľ alebo dokonca svoju činnosť výslovne propagovala u potenciálnych zákazníkov.

54. Okrem toho v súlade s judikatúrou týkajúcou sa článku 8 ods. 3 smernice 2001/29 by sa poskytovanie služby sprostredkovateľa malo ponímať v širokom zmysle slova a nevyžaduje existenciu zmluvného vzťahu medzi poskytovateľom služieb a užívateľmi.¹⁶ Podotýkam, že otázka existencie zmluvných vzťahov je záležitosťou iba vnútroštátneho práva.

55. Zo siedmej prejudiciálnej otázky však vyplýva, že vnútroštátny súd má v súvislosti s touto poslednou uvedenou otázkou pochybnosti z dôvodu, že nemecké znenie článku 2 písm. b) smernice 2000/31, ktoré vymedzuje pojem „poskytovateľ“ („Diensteanbieter“), odkazuje na osobu, ktorá „ponúka“ („anbietet“) službu, pričom používa výraz, ktorý možno chápať tak, že zahŕňa aktívnu propagáciu služby voči zákazníkom.

14 — Pojem „hospodárska činnosť“ v zmysle ustanovení Zmluvy o fungovaní EÚ týkajúcich sa vnútorného trhu predpokladá posúdenie v každom konkrétnom prípade, so zreteľom na kontext výkonu predmetnej činnosti. Pozri v tomto zmysle rozsudky Factortame a i. (C-221/89, EU:C:1991:320, body 20 až 22), ako aj International Transport Workers' Federation a Finnish Seamen's Union (C-438/05, EU:C:2007:772, bod 70).

15 — Ako podotýka Komisia, wifi sieť s pripojením na internet predstavuje „elektronickú komunikačnú sieť“ v zmysle článku 2 prvého pododseku písm. a) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (rámcová smernica) (Ú. v. ES L 108, s. 33; Mim. vyd. 13/029, s. 349), zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/140/ES z 25. novembra 2009 (Ú. v. EÚ L 337, s. 37).

16 — Pozri v tomto zmysle rozsudok UPC Telekabel Wien (C-314/12, EU:C:2014:192, body 34 a 35).

56. Takýto výklad výrazu „poskytovať [službu]“ – odhliadnuc od skutočnosti, že nie je podporený ostatnými jazykovými verziami¹⁷ – mi nepripadá ako odôvodnený judikatúrou týkajúcou sa článku 56 ZFEÚ, ktorá spočíva na širokom výklade pojmu „služba“ a nezahŕňa túto podmienku aktívnej propagácie.¹⁸

3. Predbežný záver

57. So zreteľom na uvedené sa domnievam, že článok 2 písm. a) b) a článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 treba vykladať v tom zmysle, že sa vzťahujú na osobu, ktorá prevádzkuje verejne prístupnú a bezplatnú wifi sieť s prístupom k internetu doplnkovo vo vzťahu k svojej hlavnej hospodárskej činnosti.

B – Výklad článku 12 smernice 2000/31

1. Úvodné poznámky

58. Rád by som zjednodušil relatívne zložitú problematiku predloženú vo štvrtej až v deviatej otázke.

59. Štvrtá a piata otázka, ktoré navrhujem preskúmať spoločne, sa týkajú vymedzenia zodpovednosti poskytovateľa služieb púheho kanála, ako vyplývajú z článku 12 ods. 1 a 3 smernice 2000/31.

60. Vnútroštátny súd sa zamýšľa okrem iného nad tým, či sprostredkovateľovi služieb na základe návrhov na zdržanie sa konania možno uložiť povinnosť nahradiť škodu, ako aj mimosúdnych výdavkov a trov konania v prípade porušenia autorského práva treťou osobou. Okrem toho by rád vedel, či vnútroštátny súd môže uložiť sprostredkovateľovi služieb povinnosť zdržať sa konania, ktoré umožňuje tretím osobám dopúšťať sa dotknutého porušenia.

61. V prípade, ak by žiadne účinné kroky proti sprostredkovateľovi služieb neboli mysliteľné, vnútroštátny súd sa zamýšľa nad tým, či možno obmedziť pôsobnosť článku 12 smernice 2000/31 prostredníctvom adekvátneho uplatnenia podmienky stanovenej v článku 14 ods. 1 písm. b) tej istej smernice (šiesta otázka) alebo prostredníctvom iných nepísaných podmienok (siedma a ôsma otázka).

62. Deviata otázka sa týka obmedzenia súdneho príkazu, ktorý možno vydať voči sprostredkovateľovi služieb. Na to, aby sa na ňu dalo užitočne odpovedať, bude potrebné odkázať nielen na články 12 a 15 smernice 2000/31, ale aj na ustanovenia týkajúce sa súdnych príkazov obsiahnuté v smerniciach 2001/29 a 2004/48 v oblasti ochrany duševného vlastníctva, ako aj na základné práva, na ktorých je postavená rovnováha zavedená súborom týchto ustanovení.

2. Rozsah zodpovednosti sprostredkovateľa služieb (štvrtá a piata otázka)

63. Článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 obmedzuje zodpovednosť poskytovateľa služieb púheho kanála za nezákonnú činnosť tretej osoby z dôvodu prenášaných informácií.

17 — Pozri najmä znenia v španielskom („suministre [un servicio]“), anglickom („providing [service]“), litovskom („teikiantis [paslauga]“) a poľskom jazyku („świadczy [usługę]“).

18 — Pozri bod 38 týchto návrhov.

64. Ako vyplýva z prác súvisiacich s prípravou tohto legislatívneho aktu, uvedené obmedzenie sa horizontálne vzťahuje na všetky formy zodpovednosti za nezákonnú činnosť akejkoľvek povahy. Ide teda tak o trestnoprávnu alebo správnu zodpovednosť, ako aj o občianskoprávnu zodpovednosť, a tak o priamu, ako aj druhotnú zodpovednosť za skutky spáchané tretími osobami.¹⁹

65. Podľa článku 12 ods. 1 písm. a) až c) smernice 2000/31 platí toto obmedzenie pri splnení troch kumulatívnych podmienok, a to že poskytovateľ služby púheho kanála nie je pôvodcom prenosu, nevyberá si príjemcu prenášanej informácie a nevyberá a nezmení obsah prenášanej informácie.

66. Podľa odôvodnenia 42 smernice 2000/31 sa tak výnimky zo zodpovednosti vzťahujú len na činnosť, ktorá má výlučne technickú, automatickú a pasívnu povahu, ktorá znamená, že poskytovateľ služieb informačnej spoločnosti nepozná ani nemá kontrolu nad informáciami, ktoré sú prenášané alebo uchovávané.

67. Otázky položené vnútroštátnym súdom vychádzajú z predpokladu, že v prejednávanej veci sú tieto podmienky splnené.

68. Podotýkam, že zo spoločného výkladu odsekov 1 a 3 článku 12 smernice 2000/31 vyplýva, že dotknuté ustanovenia obmedzujú zodpovednosť sprostredkovateľa služieb z dôvodu prenášaných informácií, ale nechránia ho pred súdnymi príkazmi.

69. Rovnako podľa odôvodnenia 45 smernice 2000/31 obmedzenia zodpovednosti sprostredkovateľov služieb nemajú vplyv na možnosť vydávať príkazy rôznych druhov, ktoré môžu mať najmä podobu rozhodnutí súdov alebo správnych orgánov, ktoré požadujú ukončenie alebo predchádzanie akémukoľvek porušeniu.

70. Článok 12 smernice 2000/31 ako celok teda rozlišuje medzi žalobami o náhradu škody a žalobami na vydanie súdneho príkazu, na ktoré treba prihliadnúť pri určovaní rozsahu obmedzení zodpovednosti stanovených v tomto článku.

71. V prejednávanej veci sa vnútroštátny súd zamýšľa nad otázkou, či možno sprostredkovateľovi služieb uložiť z dôvodu nepriamej zodpovednosti („Störerhaftung“) na základe nasledujúcich návrhov:

- súdny zákaz spojený s pokutou, ktorej cieľom je znemožniť tretím osobám porušovať konkrétne chránené dielo,
- povinnosť nahradiť škodu,
- povinnosť nahradiť výdavky spojené s výzvou, t. j. mimosúdne náklady na výzvu, ktorá predstavuje povinný krok pred podaním žaloby na súd s cieľom vydať zákaz, a
- povinnosť nahradiť trovy konania vynaložené pred súdom v rámci konania o žalobe smerujúcej k zdržaniu sa konania a uloženiu povinnosti nahradiť škodu.

72. Sám vnútroštátny súd sa domnieva, že podľa článku 12 ods. 1 smernice 2000/31 nemožno pána Mc Faddena považovať za zodpovedného voči spoločnosti Sony Music, pokiaľ ide o všetky tieto návrhy, pretože nezodpovedá za informácie prenášané tretími osobami. V tomto ohľade budem najskôr analyzovať možnosť domáhať sa uloženia peňažného trestu, v prejednávanej veci povinnosti nahradiť škodu, mimosúdnych nákladov a trov konania, a potom možnosť domáhať sa vydania súdneho príkazu spojeného s pokutou.

19 — Pozri návrh smernice KOM(1998) 586 v konečnom znení, s. 27.

a) Návrh na náhradu škody a ostatné peňažné nároky

73. Pripomínam, že článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 obmedzuje občianskoprávnu zodpovednosť sprostredkovateľa služieb tým, že vylučuje žalobu o náhradu škody založenú na akejkoľvek forme občianskoprávnej zodpovednosti.²⁰

74. Toto obmedzenie podľa môjho názoru zahŕňa nielen návrh na náhradu škody, ale aj akýkoľvek iný peňažný nárok, ktorý predpokladá zistenie zodpovednosti za porušenie autorského práva z dôvodu prenášaných informácií, ako sú návrhy na náhradu mimosúdnych výdavkov a trov konania.

75. V tomto ohľade nie som presvedčený o relevantnosti tvrdenia spoločnosti Sony Music, že by bolo spravodlivé, aby náklady vyplývajúce z porušenia niesol ten, „kto sa ho dopustil“.

76. Podľa článku 12 smernice 2000/31 nemôže byť poskytovateľ služieb púheho kanála zodpovedný za porušenie autorského práva, ku ktorému došlo z dôvodu prenášaných informácií. Nemožno mu teda uložiť povinnosť nahradiť mimosúdne výdavky, ani trovy konania vynaložené pred súdom v súvislosti s takým porušením, ktoré mu nemožno pripísať.

77. Ďalej podotýkam, že uloženie povinnosti nahradiť mimosúdne výdavky a trovy konania týkajúce sa takéhoto porušenia by mohlo spochybníť cieľ sledovaný článkom 12 smernice 2000/31, ktorým je neobmedzovať neodôvodnene výkon dotknutej činnosti. Uloženie povinnosti nahradiť náklady spojené s výzvou a trovy konania má potenciálne rovnaký sankčný účinok ako uloženie povinnosti nahradiť škodu a rovnakým spôsobom môže brániť rozvoju dotknutých sprostredkujúcich služieb.

78. Článok 12 ods. 3 smernice 2000/31 samozrejme stanovuje možnosť pre súd alebo správny orgán uložiť sprostredkovateľovi služieb určité povinnosti v nadväznosti na spáchané porušenie, a to predovšetkým prostredníctvom súdneho príkazu.

79. So zreteľom na článok 12 ods. 1 tejto smernice však nemôže byť súdne rozhodnutie alebo rozhodnutie správneho orgánu, ktorým sa poskytovateľovi ukladajú určité povinnosti, založené na zistení jeho zodpovednosti. Sprostredkovateľ nemôže niesť zodpovednosť za to, že nepredišiel prípadnému porušeniu zo svojho vlastného podnetu, alebo že porušil povinnosť *bonus pater familias*. Jeho zodpovednosť nemôže vzniknúť bez toho, aby mu bola uložená osobitná povinnosť uvedená v článku 12 ods. 3 smernice 2000/31.

80. V prejednávanej veci zastávam názor, že článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 teda bráni nielen uloženiu povinnosti nahradiť škodu sprostredkovateľovi služieb, ale aj povinnosti nahradiť výdavky spojené s výzvou a trovy konania vo vzťahu k porušeniu autorského práva treťou osobou z dôvodu prenášaných informácií.

b) Súdny príkaz

81. Povinnosť členských štátov vydať súdny príkaz voči sprostredkovateľovi služieb vyplýva z článku 8 ods. 3 smernice 2001/29, ako aj z v podstate totožného ustanovenia článku 11 tretej vety smernice 2004/48.

82. Možnosť vydať súdny príkaz voči sprostredkovateľovi, ktorý je poskytovateľom prístupu k internetu a ktorého služby využívajú tretie strany na porušovanie autorského práva alebo práv súvisiacich s autorským právom, vyplýva aj z judikatúry týkajúcej sa oboch smerníc.²¹

20 — Pozri návrh smernice KOM(1998) 586 v konečnom znení, s. 28.

21 — Rozsudky *Scarlet Extended* (C-70/10, EU:C:2011:771, bod 31), *Sabam* (C-360/10, EU:C:2012:85, bod 29) a *UPC Telekabel Wien* (C-314/12, EU:C:2014:192, bod 26).

83. Smernica 2001/29 sa v súlade s jej odôvodnením 16 nedotýka ustanovení smernice 2000/31. Podľa článku 12 ods. 3 smernice 2000/31 sa však obmedzenie zodpovednosti sprostredkovateľa služieb nedotýka možnosti podať žaloby o zdržanie sa konania smerujúce k tomu, aby tento sprostredkovateľ ukončil porušovanie alebo mu predišiel.²²

84. Z toho vyplýva, že článok 12 ods. 1 a 3 smernice 2000/31 nebráni vydaniu súdneho príkazu voči poskytovateľovi služieb púheho kanála.

85. Okrem toho podmienky a pravidlá takých súdnych príkazov patria do oblasti vnútroštátneho práva.²³

86. Pripomínam však, že podľa článku 12 ods. 1 smernice 2000/31 nie je predpokladom vydania súdneho príkazu zistenie občianskoprávnej zodpovednosti sprostredkovateľa služieb v akejkoľvek forme za porušenie autorského práva z dôvodu prenášaných informácií.

87. Článok 12 tejto smernice navyše v spojení s ostatnými relevantnými ustanoveniami práva Únie načrtáva určité obrysy týchto súdnych príkazov, ktoré budem skúmať v rámci analýzy deviatej prejudiciálnej otázky.

c) Sankcia, ktorá sa spája so súdnym príkazom

88. V záujme poskytnutia užitočnej odpovede na položené otázky treba ešte určiť, či článok 12 smernice 2000/31 obmedzuje zodpovednosť sprostredkovateľa služieb z dôvodu sankcie za porušenie súdneho príkazu.

89. Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že súdny príkaz zvažovaný v konaní vo veci samej by bol spojený s pokutou až do výšky 250 000 eur, ktorú možno premeniť na trest odňatia slobody. Táto sankcia je vyhradená pre prípad porušenia tohto príkazu.

90. V tomto ohľade sa domnievam, že hoci článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 vylučuje akékoľvek odsúdenie sprostredkovateľa služieb vo vzťahu k porušeniu autorského práva z dôvodu prenášaných informácií, toto ustanovenie však neobmedzuje jeho zodpovednosť za porušenie súdneho príkazu uloženého vo vzťahu k tomuto porušeniu.

91. Keďže ide o doplnkovú zodpovednosť vo vzťahu k žalobe o zdržanie sa konania, ktorej cieľom je iba zabezpečiť účinnosť súdneho príkazu, vzťahuje sa na ňu článok 12 ods. 3 smernice 2000/31, podľa ktorého je súd oprávnený uložiť sprostredkovateľovi služieb, aby ukončil porušovanie alebo mu predchádzal.

d) Predbežný záver

92. Vzhľadom na vyššie uvedené sa domnievam, že článok 12 ods. 1 a 3 smernice 2000/31 bráni odsúdeniu poskytovateľa služieb púheho kanála na základe návrhu predpokladajúceho zistenie jeho občianskoprávnej zodpovednosti za škodu. Tento článok teda bráni nielen uloženiu povinnosti nahradiť škodu sprostredkovateľovi služieb, ale tiež povinnosti nahradiť náklady spojené s výzvou a trov konania vo vzťahu k porušeniu autorského práva treťou osobou z dôvodu prenášaných informácií. Tento článok nebráni vydaniu súdneho príkazu spojeného s pokutou.

22 — Pozri tiež návrh smernice KOM(1998) 586 v konečnom znení, s. 28.

23 — Pozri odôvodnenie 46 smernice 2000/31 a odôvodnenie 59 smernice 2001/29, ako aj rozsudok UPC Telekabel Wien (C-314/12, EU:C:2014:192, body 43 a 44).

3. Prípadné ďalšie podmienky týkajúce sa obmedzenia zodpovednosti (šiesta až ôsma otázka)

93. Podotýkam, že vnútroštátny súd svoju šiestu, siedmu a ôsmu otázku zakladá zrejme na predpoklade, že článok 12 smernice 2000/31 vylučuje akúkoľvek žalobu proti sprostredkovateľovi služieb. V dôsledku toho sa vnútroštátny súd zamýšľa nad zlučiteľnosťou takejto situácie so spravodlivou rovnováhou medzi rôznymi dotknutými záujmami, zakotvenou v odôvodnení 41 smernice 2000/31.

94. To je pravdepodobne dôvod, prečo sa vnútroštátny súd pýta Súdneho dvora na možnosť analogicky obmedziť pôsobnosť článku 12 smernice 2000/31 prostredníctvom uplatnenia podmienky stanovenej v článku 14 ods. 1 písm. b) smernice 2000/31 (šiesta otázka) alebo doplnením ďalšej podmienky nestanovenej touto smernicou (siedma a ôsma otázka).

95. Kladiem si otázku, či sú tieto prejudiciálne otázky naďalej relevantné v prípade, že by Súdny dvor rozhodol, ako navrhujem, že článok 12 smernice 2000/31 v zásade umožňuje vydať súdny príkaz voči sprostredkovateľovi služieb.

96. V každom prípade sa domnievam, že tieto otázky tým, že zvažujú možnosť obmedziť uplatňovanie článku 12 smernice 2000/31 niektorými ďalšími podmienkami, vyžadujú bez ďalšieho posudzovania zápornú odpoveď.

97. Článok 12 ods. 1 písm. a) až c) smernice 2000/31 podmieňuje obmedzenie zodpovednosti poskytovateľa služieb púheho kanála určitými kumulatívnymi, avšak taxatívnymi podmienkami.²⁴ Doplnenie ďalších podmienok na uplatnenie tohto ustanovenia mi vzhľadom na jeho výslovné znenie pripadá vylúčené.

98. Pokiaľ ide o šiestu otázku, ktorá uvádza možnosť analogického uplatnenia podmienky stanovenej v článku 14 ods. 1 písm. b) smernice 2000/31, podotýkam, že toto ustanovenie stanovuje, že poskytovateľ služby uloženia informácií na hostiteľskom počítači („hosting“) nie je zodpovedný za ukladané informácie pod podmienkou, že hneď, ako sa dozvedel o nezákonnej činnosti, bezodkladne konal s cieľom tieto informácie odstrániť alebo znemožniť k nim prístup.

99. V tomto ohľade pripomínam, že články 12 až 14 smernice 2000/31 sa týkajú troch odlišných kategórií činností a viažu obmedzenie zodpovednosti poskytovateľa na splnenie rôznych podmienok so zreteľom na povahu každej dotknutej činnosti. Keďže by analogické uplatnenie malo za následok postavenie na roveň podmienkam zodpovednosti týkajúcim sa týchto činností, jasne odlišných normotvorcom, je v rozpore so štruktúrou týchto ustanovení.

100. Vo veci samej to platí tým skôr, že – ako podotýka Komisia – činnosť púheho kanála uvedená v článku 12 smernice 2000/31, ktorá sa obmedzuje na prenos informácií, sa svojou povahou líši od činnosti uvedenej v článku 14 predmetnej smernice, ktorá spočíva v ukladaní informácií poskytnutých príjemcom služby. Táto posledná uvedená činnosť predpokladá určitý stupeň zapojenia do ukladania informácií, a teda určitý stupeň kontroly, čo vysvetľuje príklad uvedený v článku 14 ods. 1 písm. b) smernice 2000/31, podľa ktorého nie je vylúčené, že sa poskytovateľ služby ukladania informácií dozvie o okolnostiach naznačujúcich, že ide o nezákonnú činnosť a že v tomto smere musí konať zo svojho vlastného podnetu.

101. Pokiaľ ide o siedmu a ôsmu otázku, vnútroštátny súd si kladie otázku, či podmienky stanovené v článku 12 ods. 1 smernice 2000/31, ako aj podmienky vyplývajúce z vymedzení pojmov obsiahnutých v článku 2 písm. a), b) a d) tejto smernice, možno doplniť o ďalšie nepísané podmienky.

24 — Pozri návrh smernice KOM(1998) 586 konečnom znení (s. 28).

102. Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že ďalšou podmienkou by mohla byť napríklad požiadavka úzkeho vzťahu medzi hlavnou hospodárskou činnosťou a poskytovaním bezplatného prístupu k internetu v rámci tejto činnosti.

103. Pripomínam, že zo znenia článku 12 ods. 1 smernice 2000/31 vyplýva, že v ňom uvedené tri podmienky týkajúce sa jeho uplatnenia sú taxatívne. Keďže sa tieto otázky týkajú výkladu pojmov „služba“ a „hospodárska činnosť“, dovoľujem si odkázať na moju analýzu týkajúcu sa prvých troch otázok.²⁵

104. Z hľadiska týchto poznámok sa domnievam, že podmienky uvedené v článku 12 ods. 1 písm. a) až c) smernice 2000/31 sú taxatívne a neponechávajú priestor na analogické uplatnenie podmienky stanovenej v článku 14 ods. 1 písm. b) tejto smernice ani na uplatnenie ďalších, dodatočných podmienok.

4. Rozsah súdneho zákazu (deviata otázka)

105. Svojou deviatou otázkou sa vnútroštátny súd pýta Súdneho dvora, či článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 s prihliadnutím na ostatné ustanovenia práva Únie súvisiace s jeho uplatnením bráni súdnemu zakazu, ktorý by sprostredkovateľovi služieb ukladal, aby sa v budúcnosti zdržal toho, že tretej osobe umožní, aby prostredníctvom svojho internetového pripojenia porušovala konkrétne chránené dielo, pokiaľ tento zákaz ponecháva na rozhodnutí poskytovateľa, aké technické opatrenia prijme [deviata otázka písm. a)]. Ďalej sa pýta, či taký súdny zákaz v súlade s daným ustanovením v prípade, že sa hneď na začiatku preukáže, že adresát môže splniť súdny rozkaz fakticky len tak, že vypne internetové pripojenie alebo ho zabezpečí heslom, alebo kontroluje celú komunikáciu, ktorá týmto pripojením prechádza [deviata otázka písm. b)].

a) Obmedzenie súdneho príkazu

106. Ako vyplýva z mojej analýzy štvrtej a piatej otázky, článok 12 smernice 2000/31 nebráni v zásade vydaniu súdnych príkazov, uvedených v článku 8 ods. 3 smernice 2001/29 a v článku 11 tretej vete smernice 2004/48, voči poskytovateľovi služieb púheho kanála.

107. Pri prijímaní takéhoto opatrenia je však vnútroštátny súd povinný zohľadniť obmedzenia vyplývajúce z týchto ustanovení.

108. V tomto ohľade opatrenia stanovené na základe článku 8 ods. 3 smernice 2001/29 a článku 11 tretej vety smernice 2004/48 musia byť so zreteľom na článok 3 tejto poslednej uvedenej smernice spravodlivé a nestranné a nesmú byť zbytočne zložité alebo nákladné alebo mať za následok príliš dlhé lehoty alebo neoprávnené prietahy. Musia byť navyše účinné, primerané a odrádzajúce a musia sa uplatňovať tak, aby sa zabránilo vytváraniu prekážok legitímneho obchodu a aby sa zabezpečila ochrana pred ich zneužívaním.²⁶ Vydanie súdneho príkazu vyžaduje okrem toho rovnováhu medzi záujmami dotknutých strán.²⁷

109. Keďže sa okrem toho uplatnenie smernice 2001/29 nesmie dotknúť uplatnenia smernice 2000/31, musí vnútroštátny súd, keď ukladá súdny príkaz voči poskytovateľovi služieb púheho kanála, zohľadniť obmedzenia vyplývajúce z tejto poslednej uvedenej smernice.²⁸

25 — Pozri bod 55 týchto návrhov.

26 — Pozri v tomto zmysle rozsudky L'Oréal a i. (C-324/09, EU:C:2011:474, bod 139), ako aj Scarlet Extended (C-70/10, EU:C:2011:771, bod 36).

27 — Pozri v tejto súvislosti JAKUBECKI, A.: Dochodzenie roszczeń z zakresu prawa własności przemysłowej. In: *System prawa prywatnego* (System súkromného práva), t. 14b, Prawo własności przemysłowej [Právo priemyselného vlastníctva], Varsovie, CH Beck, Instytut Nauk Prawnych PAN, 2012, s. 1651.

28 — Rozsudok Scarlet Extended (C-70/10, EU:C:2011:771, bod 34).

110. V tejto súvislosti z článku 12 ods. 3 a článku 15 ods. 1 smernice 2000/31 vyplýva, že povinnosti uložené tomuto poskytovateľovi v rámci žaloby o zdržanie sa konania musia mať za cieľ ukončenie porušovania alebo predchádzanie konkrétnemu porušovaniu a nemožno ich chápať ako všeobecnú povinnosť monitorovania informácií.

111. Pri uplatnení týchto ustanovení je tiež potrebné prihliadnuť na zásady a základné práva chránené v práve Únie, najmä na slobodu prejavu a právo na informácie, ako aj na slobodu podnikania zakotvené v článkoch 11 a 16 Charty.²⁹

112. Keďže sú obmedzenia týchto základných práv stanovené na to, aby sa vykonávalo právo na ochranu duševného vlastníctva zakotvené v článku 17 ods. 2 Charty, ich posúdenie vyžaduje hľadať spravodlivú rovnováhu medzi dotknutými základnými právami.³⁰

113. Mechanizmy umožňujúce nájsť túto rovnováhu sú jednak obsiahnuté v samotných smerniciach 2001/29 a 2000/31, keďže tieto smernice stanovujú niektoré obmedzenia opatrení určených sprostredkovateľom služieb. Okrem toho tieto mechanizmy musia vyplývať z uplatnenia vnútroštátneho práva,³¹ pretože toto právo určuje osobitné podmienky týkajúce sa žalôb o zdržanie sa konania.

114. V tomto ohľade sú orgány a súdy členských štátov povinné nielen vykladať svoje vnútroštátne právo v súlade s dotknutými smernicami, ale súčasne zabezpečiť, aby sa neopierali o taký ich výklad, ktorý by bol v rozpore s uplatniteľnými základnými právami.³²

115. So zreteľom na tieto úvahy je vnútroštátny súd pri vydávaní súdneho príkazu voči sprostredkovateľovi služieb povinný zabezpečiť:

- aby dotknuté opatrenia boli v súlade s článkom 3 smernice 2004/48 a predovšetkým, aby boli účinné, primerané a odrádzajúce,
- aby ich cieľom bolo ukončenie konkrétneho porušenia alebo sa mu predišlo a aby neukladali všeobecnú povinnosť monitorovania v súlade s článkom 12 ods. 3 a článkom 15 ods. 1 smernice 2000/31,
- aby uplatňovanie týchto ustanovení, ako aj iné podmienky stanovené na základe vnútroštátneho práva rešpektovali spravodlivú rovnováhu medzi uplatniteľnými základnými právami, predovšetkým tými, ktoré sú chránené jednak článkami 11 a 16, jednak tiež článkom 17 ods. 2 Charty.

b) Zlučiteľnosť všeobecne znejúceho súdneho príkazu

116. Vnútroštátny súd sa pýta, či článok 12 smernice 2000/31 nebráni súdnemu príkazu, ktorý zahŕňa všeobecne znejúci zákaz a ponecháva na rozhodnutí jeho adresáta, aké konkrétne opatrenia prijme.

117. Opatrenie zvažované v konaní vo veci samej by tak spočívalo v uložení sprostredkovateľovi služieb, aby sa v budúcnosti zdržal toho, aby tretej osobe umožnil prostredníctvom konkrétneho internetového pripojenia cez internetové stránky so vzájomnou výmenou súborov poskytnúť na elektronické vyžiadanie dielo chránené autorským právom. Otázka týkajúca sa výberu technických opatrení zostáva otvorená.

29 — Pozri v tejto súvislosti odôvodnenia 1 a 9 smernice 2000/31.

30 — Rozsudok UPC Telekabel Wien (C-314/12, EU:C:2014:192, bod 47).

31 — Pozri v tomto zmysle rozsudok Promusicae (C-275/06, EU:C:2008:54, bod 66).

32 — Rozsudky Promusicae (C-275/06, EU:C:2008:54, bod 68) a UPC Telekabel Wien (C-314/12, EU:C:2014:192, bod 46).

118. Podotýkam, že všeobecne znejúci zákaz bez uloženia konkrétnych opatrení predstavuje pre jeho adresáta potenciálny zdroj značnej právnej neistoty. Možnosť adresáta preukázať v konaní týkajúcom sa údajného porušenia súdneho príkazu, že prijal všetky primerané opatrenia, nemôže túto neistotu úplne odstrániť.

119. Okrem toho, keďže voľba vhodných opatrení predpokladá hľadať spravodlivú rovnováhu medzi rôznymi základnými právami, túto úlohu by mal plniť súd a nemožno ju celkom zveriť adresátovi súdneho príkazu.³³

120. Súdny dvor už síce rozhodol, že súdny príkaz určený poskytovateľovi prístupu k internetu, ktorý necháva na ňom, aby určil, aké konkrétne opatrenia prijme, je v zásade zlučiteľný s právom Únie.³⁴

121. Toto riešenie však spočíva najmä na dôvode, podľa ktorého všeobecne znejúci súdny príkaz má výhodu, že umožňuje jeho adresátovi, aby si zvolil tie opatrenia, ktoré najlepšie zodpovedajú jemu dostupným zdrojom a možnostiam a sú zlučiteľné s jeho ostatnými právnymi povinnosťami.³⁵

122. Takéto uvažovanie sa mi však nezdá použiteľné v takom prípade, akým je vec sama, v súvislosti s ktorou je predmetom diskusie samotná existencia vhodných opatrení, ktoré treba prijať.

123. Možnosť zvoliť si opatrenia, ktoré sa najlepšie hodia, môže byť za určitých situácií zlučiteľná so záujmom adresáta súdneho príkazu, avšak nie je to tak v prípade, keď toto rozhodnutie môže byť zdrojom právnej neistoty. Za takých okolností by ponechanie zodpovednosti plne na adresátovi za to, aké vhodné opatrenia prijme, spochybnilo rovnováhu medzi dotknutými právami a záujmami.

124. Domnievam sa teda, že článok 12 ods. 3 smernice 2000/31 a článok 8 ods. 3 smernice 2001/29 síce v zásade nebránia vydaniu súdneho príkazu, ktorý ponecháva na jeho adresátovi, aké konkrétne opatrenia prijme, avšak prináleží vnútroštátnemu súdu konajúcemu o návrhu na vydanie súdneho príkazu, aby zabezpečil existenciu vhodných opatrení v súlade s obmedzeniami vyplývajúcimi z práva Únie.

c) Zlučiteľnosť opatrení dotknutých v prejednávanej veci s právom Únie

125. Vnútroštátny súd sa ďalej pýta, či tri opatrenia uvedené v deviatej otázke písm. b), a to vypnutie internetového pripojenia, jeho zabezpečenie heslom alebo kontrola nad všetkou komunikáciou prebiehajúcou cez toto pripojenie, možno považovať za zlučiteľné so smernicou 2000/31.

126. V tejto súvislosti platí, že hoci je uplatnenie obmedzení vyplývajúcich zo smerníc 2001/29 a 2000/31, ako aj z požiadavky na spravodlivú rovnováhu medzi základnými právami, v konkrétnom prípade úlohou vnútroštátného súdu, Súdny dvor mu však môže poskytnúť užitočné usmernenia.

127. V rozsudku *Scarlet Extended*³⁶ tak Súdny dvor rozhodol, že relevantné ustanovenia smerníc 2001/29 a 2000/31 so zreteľom na uplatniteľné základné práva bránia vydaniu súdneho príkazu, ktorý by poskytovateľovi prístupu k internetu ukladal povinnosť zaviesť systém filtrovania všetkých elektronických komunikácií, ktorý sa bude uplatňovať bez rozdielu na všetkých jeho užívateľov preventívne, výlučne na jeho náklady a bez časového obmedzenia.

33 — Pozri v tejto súvislosti návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Cruz Villalón vo veci *UPC Telekabel Wien* (C-314/12, EU:C:2013:781, body 87 až 90).

34 — Rozsudok *UPC Telekabel Wien* (C-314/12, EU:C:2014:192, bod 64).

35 — Rozsudok *UPC Telekabel Wien* (C-314/12, EU:C:2014:192, bod 52).

36 — C-70/10, EU:C:2011:771.

128. V rozsudku SABAM³⁷ Súdny dvor rozhodol, že uvedené ustanovenia práva Únie bránia porovnateľnému súdnemu príkazu určenému poskytovateľovi hostingových služieb.

129. V rozsudku UPC Telekabel Wien³⁸ Súdny dvor rozhodol, že tieto ustanovenia za určitých podmienok nebránia opatreniu, ktoré ukladá poskytovateľovi prístupu k internetu povinnosť zablokovať prístup užívateľom na určitú webovú stránku.

130. Domnievam sa, že v prejednávanej veci je potrebné bez ďalšieho posudzovania konštatovať nezlučiteľnosť prvého a tretieho prípadu uvedeného vnútroštátnym súdom s právom Únie.

131. Opatrenie ukladajúce povinnosť vypnúť internetové pripojenie je totiž zjavne nezlučiteľné s požiadavkou na spravodlivú rovnováhu medzi základnými právami, pretože zasahuje do samotnej podstaty práva na slobodu podnikania osoby, ktorá hoci len doplnkovo vykonáva hospodársku činnosť, ktorá spočíva v poskytovaní prístupu k internetu.³⁹ Takéto opatrenie by napokon bolo v rozpore s článkom 3 smernice 2004/48, podľa ktorého súd vydávajúci súdny príkaz musí zabezpečiť, aby definované opatrenia nevytvárali prekážky legitímneho obchodu.⁴⁰

132. Pokiaľ ide o opatrenie ukladajúce majiteľovi internetového pripojenia povinnosť kontrolovať celú komunikáciu prenášanú cez toto pripojenie, bolo by zjavne v rozpore so zákazom povinnosti všeobecného monitorovania uvedenej v článku 15 ods. 1 smernice 2000/31. Na to, aby takéto opatrenie predstavovalo povinnosť monitorovania „uplatniteľnú na konkrétny prípad“⁴¹, prijateľnú na základe tohto ustanovenia, musí byť obmedzené so zreteľom na predmet a dobu trvania monitorovania, čo nie je prípad opatrenia, ktoré spočíva v kontrole celej komunikácie prechádzajúcej sieťou.⁴²

133. Táto diskusia sa teda sústreďuje na druhý prípad, teda na otázku, či môže byť prevádzkovateľ verejnej wifi siete povinný na základe súdneho príkazu zabezpečiť prístup do svojej siete.

d) Zlučiteľnosť povinnosti zabezpečiť wifi sieť

134. Dotknutá otázka sa stáva predmetom diskusie v niekoľkých členských štátoch v súvislosti s primeranosťou povinnosti zabezpečiť wifi sieť v rámci cieľa ochrany duševného vlastníctva.⁴³ Táto diskusia sa týka najmä osôb, ktoré sú predplatiteľmi prístupu k internetu, a tento prístup k internetu poskytujú tretím osobám, pričom verejnosti ponúkajú prístup k internetu prostredníctvom wifi siete.

37 — C-360/10, EU:C:2012:85.

38 — C-314/12, EU:C:2014:192.

39 — Pozri *a contrario* rozsudok UPC Telekabel Wien (C-314/12, EU:C:2014:192, body 50 a 51).

40 — Pozri v tomto zmysle rozsudok L'Oréal a i. (C-324/09, EU:C:2011:474, bod 140).

41 — Pozri odôvodnenie 47 smernice 2000/31.

42 — V rámci prípravných prác Komisia uvádza ako príklad osobitnej povinnosti opatrenie, ktoré spočíva v monitorovaní konkrétnej internetovej stránky počas určitej doby, aby sa predišlo konkrétnej nezákonnej činnosti alebo preto, aby sa zabránilo jej pokračovaniu [návrh smernice COM(1998) 586 v konečnom znení, s. 30]. Pozri tiež v tomto ohľade návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jääskinen vo veci L'Oréal a i. (C-324/09, EU:C:2010:757, bod 182).

43 — Okrem legislatívneho procesu v Nemecku uvedeného ďalej v texte odkazujem na diskusiu týkajúcu sa prijatia Digital Economy Act v Spojenom kráľovstve, ako aj na verejnú konzultáciu Ofcom (telekomunikačný úrad) v roku 2012 o povinnostiach uložených poskytovateľom internetových služieb a potenciálne prevádzkovateľom verejných Wi-Fi sietí (pozri *Consultation related to the draft Online Infringement of Copyright Order*, bod 5.52, <http://stakeholders.ofcom.org.uk/consultations/infringement-notice/>). Vo Francúzsku od čias prijatia široko diskutovaných zákonov č. 2009-669 z 12. júna 2009 o podpore šírenia a ochrane tvorby na internete (JORF z 13. júna 2009, s. 9666) a č. 2009-1311 z 28. októbra 2009 o trestnoprávnej ochrane literárneho a umeleckého diela na internete (JORF z 29. októbra 2009, s. 18290) majú predplatitelia internetu vrátane prevádzkovateľov Wi-Fi sietí povinnosť zabezpečiť svoje Wi-Fi pripojenie, aby zabránili vzniku svojej zodpovednosti za porušenie práv k dielam a predmetom, ktoré sú predmetom ochrany, zo strany tretích osôb.

135. Ide ostatne o aspekt diskutovaný v rámci prebiehajúceho legislatívneho procesu v Nemecku, iniciovaného v rámci „Digital Agenda“ vlády,⁴⁴ ktorého cieľom je objasniť režim zodpovednosti prevádzkovateľov verejných wifi sietí v rámci cieľa urobiť túto činnosť príťažlivejšou.⁴⁵

136. Hoci sa táto diskusia zameriava na koncept nepriamej zodpovednosti v nemeckom práve (Störerhaftung), predložené otázky majú potenciálne širšie uplatnenie, pretože vnútroštátne právo niektorých iných členských štátov obsahuje tiež nástroje umožňujúce založiť zodpovednosť majiteľa internetového pripojenia z dôvodu neprijatia vhodných zabezpečovacích opatrení, aby sa predišlo prípadným porušovaniu tretími osobami.⁴⁶

137. Podotýkam, že povinnosť zabezpečiť prístup do takej siete potenciálne naráža na niekoľko námietok právnej povahy.

138. Po prvé zavedenie povinnosti zabezpečenia potenciálne spochybňuje obchodný model podnikov, ktoré ponúkajú prístup k internetu doplnkovo k svojim službám.

139. Jednak by totiž niektoré z týchto podnikov už neboli ochotné ponúkať túto dodatočnú službu, ak by vyžadovala investície a právne obmedzenia spojené so zabezpečením siete a so správou užívateľov. Okrem toho niektorí príjemcovia tejto služby, napríklad zákazníci podniku rýchleho občerstvenia alebo určitého obchodu by ju prestali využívať, pokiaľ by znamenala systematickú povinnosť uvádzať totožnosť a heslo.

140. Po druhé podotýkam, že uložiť povinnosť zabezpečiť wifi sieť znamená pre osoby, ktoré túto sieť prevádzkujú s cieľom poskytovať prístup k internetu svojim zákazníkom a verejnosti, nutnosť určiť totožnosť užívateľov a uchovávať ich údaje.

141. V tomto ohľade Sony Music vo svojich písomných pripomienkach uvádza, že na to, aby bolo možné pripísať protiprávne konanie „zaregistrovanému užívateľovi“, prevádzkovateľ wifi siete by mal ukladať IP adresy a externé porty, cez ktoré sa zaregistrovaný užívateľ pripojil na internet. Určenie totožnosti užívateľa wifi siete by v podstate zodpovedalo prideleniu IP adresy poskytovateľom prístupu. Prevádzkovateľ wifi siete by tak mohol použiť informačný systém, ktorý podľa spoločnosti Sony Music nie je veľmi nákladný a ktorý by umožňoval registráciu a určenie totožnosti užívateľov.

142. Podotýkam, že povinnosti registrácie užívateľov a uchovávanie súkromných údajov sú pritom vlastné právnej úprave týkajúcej sa činnosti telefónnych operátorov a ostatných poskytovateľov prístupu k internetu. Uloženie takých správnych obmedzení mi naopak pripadá zreteľne neprimerané, pokiaľ ide o osoby, ktoré svojim zákazníkom a potenciálnym zákazníkom ponúkajú prostredníctvom wifi siete prístup k internetu doplnkovo vo vzťahu k svojej hlavnej činnosti.

143. Po tretie hoci povinnosť zabezpečiť wifi sieť v rámci konkrétneho súdneho príkazu sama osebe nezodpovedá všeobecnej povinnosti monitorovať informácie alebo povinnosti aktívne zisťovať skutočnosti alebo okolnosti, ktoré by naznačovali, že ide o nezákonnú činnosť, zakázané článkom 15 smernice 2000/31, všeobecné uloženie povinnosti určiť totožnosť užívateľov a zaregistrovať ich však môže viesť k režimu zodpovednosti sprostredkovateľov služieb, ktorý už nebude v súlade s týmto ustanovením.

44 — Jedným z cieľov „Digital Agenda“ nemeckej vlády je zlepšiť dostupnosť internetového pripojenia prostredníctvom wifi sietí (pozri <http://www.bmwi.de/EN/Topics/Technology/digital-agenda.html>).

45 — Entwurf eines Zweiten Gesetzes zur Änderung des Telemediengesetzes (návrh druhého zákona, ktorým sa mení zákon o elektronických médiách) (BT-Drs 18/6745). Vo svojom stanovisku k tomuto návrhu (BR-Drs 440/15) Bundesrat navrhol vymazať ustanovenie ukládajúce prevádzkovateľom wifi sietí povinnosť prijať zabezpečovacie opatrenia.

46 — Pozri vo francúzskom práve článok L. 336-3 zákona o duševnom vlastníctve, ktorý ustanovuje povinnosť poskytovateľa prístupu k internetu zabezpečiť, aby toto pripojenie nebolo predmetom porušovania práv k chráneným dielam a predmetom.

144. V rámci stíhania porušovaní autorského práva nie je totiž zabezpečenie siete cieľom samým osebe, ale predstavuje iba predbežné opatrenie, ktoré prevádzkovateľovi umožní vykonávať kontrolu nad činnosťou na sieti. Okrem toho priznanie aktívnej a preventívnej úlohy sprostredkovateľom služieb by bolo v rozpore s ich osobitným postavením, chráneným smernicou 2000/31.⁴⁷

145. Napokon po štvrté podotýkam, že dotknuté opatrenie nie je samo osebe účinné, takže jeho vhodnosť, a teda aj primeranosť zostávajú pochybné.

146. Treba uviesť, že so zreteľom na ľahkosť, ako ich obísť, sú zabezpečovacie opatrenia neúčinné, ak sa má predchádzať konkrétnemu porušeniu práva k chránenému dielu. Ako uvádza Komisia, zavedenie hesla potenciálne obmedzuje okruh užívateľov, ale nevyhnutne nevylučuje porušovanie práva k chránenému dielu. Okrem toho ako podotýka poľská vláda, poskytovatelia služieb púheho kanála majú obmedzené prostriedky na to, aby sledovali komunikáciu peer-to-peer, ktorej kontrola by vyžadovala použitie pokročilých a nákladných technických riešení, ktoré môžu vyvolávať závažné výhrady týkajúce sa ochrany súkromia a dôvernosti komunikácie.

147. Vzhľadom na všetky tieto úvahy sa domnievam, že uloženie povinnosti zabezpečiť prístup do wifi siete ako spôsob ochrany autorského práva na internete nerešpektuje požiadavku zabezpečiť náležitú rovnováhu medzi ochranou práva duševného vlastníctva, ktorá je priznaná nositeľom autorského práva, na jednej strane a ochranou slobody podnikania, ktorá je priznaná subjektom, ako sú poskytovatelia dotknutých služieb, na druhej strane.⁴⁸ Obmedzením prístupu k legálnej komunikácii by toto opatrenie znamenalo okrem iného obmedzenie slobody prejavu a slobodného prístupu k informáciám.⁴⁹

148. Všeobecne podotýkam, že prípadné všeobecné uloženie povinnosti zabezpečiť wifi sieť by ako spôsob ochrany autorského práva na internete mohlo viesť k znevýhodneniu pre spoločnosť ako celok, ktoré by mohlo presiahnuť jej potenciálny prospech pre majiteľov týchto práv.

149. Verejné wifi siete používané veľkým počtom osôb majú na jednej strane relatívne obmedzenú šírku frekvenčného pásma, a teda nie sú veľmi vystavené porušovaniu práv k dielam a predmetom chráneným autorským právom.⁵⁰ Na druhej strane prístupové miesta k wifi službám nepochybne predstavujú významný potenciál pre inovácie. Akékoľvek opatrenie, ktoré by mohlo zabrzdiť rozvoj tejto činnosti, sa musí starostlivo preskúmať s ohľadom na potenciálny prospech z neho.

150. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy sa domnievam, že článok 12 ods. 3 a článok 15 ods. 1 smernice 2000/31, vykladané z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich z ochrany uplatniteľných základných práv, bráni súdnemu príkazu, ktorý spočíva v uložení povinnosti zabezpečiť prístup do verejnej wifi siete osobe, ktorá ju prevádzkuje doplnkovo vo vzťahu k svojej hlavnej hospodárskej činnosti.

47 — Pozri VAN EECKE, P.: Online service providers and liability: A plea for a balanced approach. In: *Common Market Law Review*, 2011, zv. 48, s. 1455 až 1502, a najmä s. 1501.

48 — Pozri v tomto zmysle rozsudky *Scarlet Extended* (C-70/10, EU:C:2011:771, bod 49) a *SABAM* (C-360/10, EU:C:2012:85, bod 47).

49 — Pozri v tomto zmysle rozsudky *Scarlet Extended* (C-70/10, EU:C:2011:771, bod 52) a *SABAM* (C-360/10, EU:C:2012:85, bod 50).

50 — Pozri v tomto zmysle stanovisko Bundesrat (BR-Drs 440/15, s. 18), ako aj konzultácie Ofcom, body 3.94 – 3.97 (pozri poznámky 43 a 45 týchto návrhov).

VI – Návrh

151. S prihliadnutím na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré mu položil Landgericht München I (Krajinský súd Mníchov I), takto:

1. Článok 2 písm. a) a b) a článok 12 ods. 1 smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) treba vykladať v tom zmysle, že sa vzťahujú na osobu, ktorá prevádzkuje verejne prístupnú a bezplatnú miestnu bezdrôtovú sieť s prístupom k internetu doplnkovo vo vzťahu k svojej hlavnej hospodárskej činnosti.
2. Článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 bráni odsúdeniu poskytovateľa služieb obyčajného kanála na základe akejkoľvek žaloby o určenie občianskoprávnej zodpovednosti za škodu. Tento článok teda bráni nielen uloženiu povinnosti nahradiť poskytovateľovi týchto služieb škodu, ale tiež povinnosti nahradiť náklady spojené s výzvou a trovy konania vo vzťahu k porušeniu autorského práva alebo s ním súvisiacich práv treťou osobou z dôvodu prenášaných informácií.
3. Článok 12 ods. 1 a 3 smernice 2000/31 nebránia prijatiu súdneho príkazu spojeného s pokutou.

Pri vydávaní takéhoto príkazu je vnútroštátny sudca povinný zabezpečiť:

- aby dotknuté opatrenia boli v súlade s článkom 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o dodržiavaní práv duševného vlastníctva, a najmä aby bola účinné, primerané a odrádzajúce,
 - aby ich cieľom bolo zamedziť pokračovaniu konkrétneho porušovania alebo mu predísť a aby neukladali všeobecnú povinnosť monitorovať informácie v súlade s článkom 12 ods. 3 a článkom 15 ods. 1 smernice 2000/31 a
 - aby uplatnenie týchto ustanovení, ako aj ďalších podmienok stanovených na základe vnútroštátneho práva rešpektovalo spravodlivú rovnováhu medzi uplatniteľnými základnými právami, najmä tými, ktoré sú chránené jednak článkami 11 a 16 Charty základných práv Európskej únie, a jednak článkom 17 ods. 2 tejto Charty.
4. Článok 12 ods. 3 a článok 15 ods. 1 smernice 2000/31, vykladané z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich z ochrany uplatniteľných základných práv, v zásade nebránia vydaniu súdneho príkazu, ktorý ponecháva na jeho adresátovi, aké konkrétne opatrenia prijme. Prináleží však vnútroštátnemu súdu konajúcemu o návrhu na vydanie súdneho príkazu, aby zabezpečil existenciu vhodných opatrení, ktoré by boli v súlade s obmedzeniami vyplývajúcimi z práva Únie.

Uvedené ustanovenia bránia súdnemu príkazu uloženému osobe, ktorá prevádzkuje verejnosti prístupnú miestnu bezdrôtovú sieť s prístupom k internetu doplnkovo vo vzťahu k svojej hlavnej hospodárskej činnosti, pokiaľ ho adresát súdneho príkazu môže splniť fakticky len tak, že:

- vypne internetové pripojenie alebo
- ho zabezpečí heslom, alebo
- v celej komunikácii, ktorá ním prechádza, kontroluje, či sa určité dielo chránené autorským právom znovu protiprávne neposkytuje.